

Posudek oponenta diplomové práce

Lukáš Hofman: Státoprávní změny v Československu v letech 1938-1939

Předložená práce má nadstandardní rozsah, čítá 71 stran textu (s. 6-76). Připojeno je shrnutí v českém, anglickém, ruském a německém jazyce, seznam použitých zkratk a stejně tak i soupis použité literatury a právních předpisů. Vedle toho je součástí práce též 7 obrazových příloh.

V první části se autor pokusil stručně nastínit cestu dějin k mnichovskému ujednání, tvořícímu z hlediska tak zvané Druhé republiky termín *post quem*. Sledoval přitom aspekty vnitro- i zahraničně politické, přičemž se snažil upozorňovat na příslušné právní prameny, které tento politický vývoj rámovaly (kapitoly 2 – Historické souvislosti a 3 – Mnichovská krize, s. 13-38). Svůj výklad přitom primárně podřídil hledisku chronologickému, čemuž po stránce logické jistě nelze nic vytknout. Možná by ale bylo účelnější (a v každém případě originálnější) držet se členění problémového a podrobit jednotlivé aspekty tématu samostatné analýze.

Za jádro práce lze zřejmě považovat kapitolu 4, Vnitřní vývoj v druhé republice (s. 38-58), v níž autor podrobněji rozebírá jednotlivé ústavně-právní, legislativní a politické změny, k nimž na území okleštěného československého státu docházelo. Zbylé dvě kratší kapitoly jsou věnovány mezinárodnímu postavení („vývoji“) Druhé republiky a jejímu rozpadu na jaře roku 1939.

Ocenění nepochybně zasluhuje autorův entuziasmus, s nímž se do zpracování tématu vrhnul, snaha o ponoření pod povrch nesporně složité problematiky a v neposlední řadě také úsilí o postup *lege artis* pokud jde o práci se zdroji. Diplomová práce s 315 poznámkami pod čarou patří jistě spíše k (světlým) výjimkám. Domnívám se také, že autor dokázal správně identifikovat události právně či politicky závažné a zahrnout je do svého výkladu. Na druhou stranu se nemohu zbavit dojmu, že je práce přeci jen příliš přehledová a že v autorových silách nepochybně bylo ponořit se pod povrch ještě hlouběji. Autor svou práci nazval „Státoprávní změny“, v úvodu práce ale vůbec nevymezil, v jakém slova smyslu hodlá s tímto ne zcela určitým pojmem pracovat. Naopak, předsevzal si v úvodu takové cíle, které prakticky splývají s celkovým přehledem vzniku, dějin a zániku Druhé republiky (viz s. 6). Právě tím si ale zbytečně uzavřel cestu ke skutečně detailnímu zkoumání vybraného aspektu jejich právních dějin (například ústavně-právních změn).

Text je občas narušen stylistickými nepřesnostmi či překlepy, kuriózní je v tomto směru například tvrzení, že někteří autoři „*uznávají mnichovskou dohodu neplatnou až do* [! – správně *od*] 15.3.1939“ (s. 35). Množství těchto chyb není nijak enormní, jistě by ale práce působila přesvědčivěji, kdyby v rámci závěrečné autorské korektury byly tyto nedostatky odstraněny.

Navzdory výše předestřeným výtkám hodnotím práci celkově jako zdařilou a navrhuji hodnotit ji stupněm „velmi dobře“. Námětem pro diskusi u obhajoby by mohla být například taková témata jako likvidace samosprávy ve Druhé republice (tento aspekt autor podle mého soudu poněkud pominul) či dopady zákona o autonomii Slovenskej krajiny na podobu správního a soudního systému Č-SR.

V Kamenný Žehrovicích, 1.9.2012

JUDr. Marek Starý, Ph.D.